

Cuprins

<i>Vacanța de iarnă</i>	4
<i>Oglinda</i>	8
<i>Bircul</i>	12
<i>Leagănul-sanie</i>	16
<i>Moș Culae cel cu lanțul</i>	20
<i>„Pisica” pe gheață</i>	24
<i>Cutiuța muzicală</i>	28

Vacanța de iarnă

Ca în fiecare an, Anastasia aștepta vacanța de iarnă cu sufletul la gură. De obicei, fiindcă părinții nu-și puteau lua concediu în această perioadă, vacanțele de iarnă și le petrecea la țară, la bunici. Anul acesta urma să fie la fel, ba încă și mai și, pentru că venise bunicul după ea și urma să călătorească cu trenul! Ce palpitant! Până atunci, Anastasia călătorise o singură dată cu trenul, când o luase tatăl ei cu el în noul tren superrapid. E trenul acela care circulă cu viteza glonțului, din fereastra căruia peisajul pare doar o fotografie mișcată. Dar această călătorie urma să fie una specială și total diferită de toate celelalte. La bunici nu circulau asemenea mașinării de superviteză. Prin sătucul lor trecea doar mocănița. Și autobuzul, desigur, dar bunicul credea că sosise timpul ca Anastasia să vadă pe viu cum este o călătorie feroviară adevărată.

Parcă și vremea voia ca fetița să aibă o vacanță de neuitat, pentru că în dimineața zilei mult așteptate un strat uniform de nea acoperise orașul. Mama a pregătit bagajele călătorilor, a mai ascuns câte ceva prin buzunare, neuitând de cele ale gurii și de termosul cu ceai fierbinte. Și-au luat rămas-bun îmbrățișându-se îndelung, iar bunicul a dat semnalul de plecare, azvârlindu-și rucsacul pe spate ca pe o tolbă, cu o mișcare exersată, de fost pădurar. A pocnit scurt cu bastonul fără de care nu pornea niciodată la drum și a făcut discret cu ochiul:

- La drum! Direcția spre gară!
- Să pornim! a aprobat Anastasia, strângând emoționată cureaua rucsăcelului din spate.

Pe stradă au întâlnit oameni zgribuliți de frig, dar și copii care se bucurau de zăpadă. Pentru că zăpada nu fusese curățată încă de pe toate străzile, mașinile circulau anevoios pe carosabilul alunecos. Anastasia s-a amuzat pe seama unui cățel care făcea cunoștință cu substanța albă, rece și umedă care acoperise totul în acea dimineață. A adulmecat zăpada și a strănutat, apoi a băgat nasul în zăpadă și... hăpciu din nou.

– Nu miroase, prostuțele, i-a spus stăpânul tânărului patruț care, după aprecierea bunicului, nu putea să aibă mai mult de câteva luni de viață.

Între timp a sosit și autobuzul, dar din cauza alunecușului drumul a durat mai mult decât de obicei. Și cât de mult aștepta Anastasia să ajungă la gară, la mocăniță!

În fața caselor de bilete era o coadă lungă, dar bunicul luase biletele cu o zi înainte.

– Vezi, Anastasia, cât de bine e să fii prevăzător! a spus el pornind direct către peroane, dincolo de clădirea gării, spre ultimele linii, care aveau distanța dintre șine mai îngustă decât cele obișnuite.

Anastasia a rămas cu gura căscată când a zărit cele trei vagoane mititele vopsite în verde. În fața lor pufăia o locomotivă veche, cu aburi, având coșul parcă prea mare, vopsit în roșu, și un grătar negru în față, amintind de un ins îmbufnat, ce voia parcă să strige: „Tiii, supertrenuri de mare viteză! Vă arăt eu vouă! Mai am putere și eu, încă mai pot!”

– Ce drăguț! a exclamat entuziasmată fetița. Așa-i că vom călători cu ăsta, bunicule?

Bunicul a dat aprobator din cap și a întrebat:

– Îți place?

Și cum a primit răspunsul afirmativ, a continuat:

– Vrei să vezi locomotiva și pe dinăuntru?

G. Tot
Tóth Gábor

– Se poate? a șoptit fetița cu speranță și emoție, făcând ochii mari.

– Păi, dacă spui „Bună ziua” la nenea mecanicul și te prezinți, s-ar putea, a spus bunicul, arătând către un om vesel și cu obraji rumeni, care le făcea cu mâna din fereastra cabinei locomotivei.

Se pare că mecanicul îl cunoștea pe bunicul, pentru că i-a salutat ca pe niște vechi prieteni. Au urcat pe o scară verde și s-au pomenit în cabina locomotivei, față în față cu inima mașinăriei: cazanul încins. Mecanicul mocăniței a făcut și o demonstrație despre cum se „hrănește” Funingilă, așa cum își alinta partenerul de oțel, a explicat de ce este important ca apa să aibă mereu temperatura potrivită, ba chiar i-a permis Anastasiei să atingă claxonul, locomotiva scoțând un sunet ascuțit și vesel. Fetița a fost încântată mai ales de faptul că locomotiva avea un nume.

Și-au luat rămas-bun de la mecanicul amabil și s-au îmbarcat în vagoane. Abia au apucat să se așeze însă, că Funingilă a scos din nou un șuierat pătrunzător și mocănița s-a urnit din loc pe șinele înguste, care șerpuiau strălucitor prin plapuma de nea.

Anastasia nu s-a putut dezlipi de fereastră, fiind fascinată de priveliștea peisajului care se perinda prin fața ei. Casele cu etaj au dispărut treptat, cedând locul unor căsuțe cu un singur nivel, cu curte și grădină. Apoi și acestea au dispărut, iar mocănița și-a continuat drumul printre văi și dealuri. Albul zăpezii făcea ca totul să pară liniștit și curat. Dar dacă cineva era atent, putea să observe că, în peisajul alb, viața își continua drumul.

„Ia uite, vulpea!”, spunea din când în când bunicul, sau „Vezi cum fuge iepurele?”. Și Anastasia, care devenise foarte atentă, și-a dat seama că ochiul format al bunicului îi descoperă și ei un tărâm de poveste. Fiecare vulpe, din care se zărea doar coada, în timp ce se ascundea, fiecare iepure care fugea speriat de zgomotul locomotivei, căprioarele sau mistreții care căutau hrană sub zăpadă, îi amintea de câte o poveste auzită de la el, iar fundalul muzical era asigurat de zgomotul monoton, dar totuși liniștitor al mocăniței, întrerupt din când în când de câte un fluierat.

La intervale mai scurte sau mai lungi se opreau în satele aflate pe traseu, așteptau până când câțiva călători coborau sau urcau, apoi Funingilă își lua rămas-bun de la cei rămași printr-o fluierătură, continuându-și drumul mai întâi alene, apoi în ritm din ce în ce mai rapid.

La un moment dat, bunicul a început să se pregătească de coborâre. A aranjat cu grijă hainele fetiței, s-a asigurat că fularul este bine înfășurat în jurul gâtului, iar rucsacul este în ordine. Funingilă a încetinit și în cele din urmă s-a oprit, iar Anastasia și bunicul au coborât în mica gară din sat. Erau doar ei doi pe peronul curățat de zăpadă și desigur impiegatul, care întâi s-a asigurat că nu mai este nimeni care să coboare sau să urce, după care a ridicat discul de culoare verde, arătând prin asta că Funingilă este liber să pornească. Mica locomotivă s-a despărțit de Anastasia cu un fluierat vesel, pornind spre alte văi și dealuri. Mecanicul, care privea din fereastra cabinei, și-a luat și el rămas-bun, legănându-și chipiul.

Anastasia și bunicul au luat-o spre sat pe o cărare îngustă. Satul era într-o vale destul de îndepărtată de gară, dar Anastasia a uitat de oboseală, fascinată de peisajul feeric și de albul zăpezii. Nici nu și-a dat seama când a început să fredoneze un cântec.

– Excelentă idee, a spus bunicul. Și eu cred că vom ajunge mult mai repede dacă vom cânta.

Și, cu o voce caldă și gravă, s-a alăturat fetiței: „Neaua peste tot s-a pus / A venit iarna, drăguța. / Hai, copii, pe deal în sus, / Să ne dăm cu săniuța.”

Și tot așa, mergând în șir indian pe cărarea îngustă, cântecul răsuna din ce în ce mai tare, spre încântarea bunicii care îi aștepta la poartă, făcându-le cu mâna.

